

О Б А В Е Ш Т Е Њ Е

На основу члана 154. став 5. Статута Факултета драмских уметности ставља се на увид јавности Извештај Комисије за писање извештаја о пријављеним кандидатима за радно место наставника у звању доцента за уметничку област Позоришна и радио режија – наставни предмет Позоришна режија.

Извештај Комисије ставља се на увид јавности 15 дана и налази се на сајту ФДУ и у Правној служби ФДУ.

Београд, 5. децембар 2017. године

1. Оцена резултата уметничког/стручно уметничког/научног рада кандидата

- Оцена свих уметничких / стручно уметничких / научних дела / радова које је кандидат приложио на конкурс (на основу података у Обрасцу 2 под 4, 5. и 6.)
- Оцена дела / радова реализованих у последњих 5 (пет) година

Снежана Тришић, рођена 1981. године у Београду. Позоришну и радио режију дипломирала је 2009. године на Факултету драмских уметности у Београду, у класи професора Николе Јевтића и Алисе Стојановић. Већ током школовања на ФДУ, Снежана Тришић се издвојила по својим уметничким резултатима, интелектуалној знатижељи и иновацијама које уводи у своје прве редитељске продукције. Тако њен испит са треће године „Породичне приче“ добија награду за режију на Интернационалном студентском позоришном фестивалу у Брну, Чешка Република, 2008. године. Њена дипломска представа „Самоудица“ у Атељеу 212 бива награђена престижном наградом за режију „Љубомир Муци Драшкић“.

Такође, Снежана Тришић добитник је и награде „Доктор Хуго Клајн“ за најбољег студента Позоришне режије у генерацији.

Оно што карактерише резултате уметничког рада кандидата Снежане Тришић је и изузетан списак остварених представа у којима, пре свега преовлађује редитељско истраживање класике са једне стране (Хеда Габлер, Ричард Трећи, Носорог, Мистер Долар, Казимир и Каролина) а са друге стране пажљиво и минуциозно истраживање савремених текстова српских изузетних драмских аутора (Милена Марковић, Олга Димитријевић) а такође, и редитељско истраживање савремених аутора чије теме представљају изазов и покретач за позоришну публику (Тероризам, Владимир и Олег Пресњаков, Ждрело, Јанина Мирчевска). Ове представе Снежане Тришић гостовале су на многим фестивалима у земљи и иностранству и добиле многе награде.

Уз активан редитељски рад на изузетним драмским предлошцима, Снежана Тришић показује и интересовање и знатижељу ка истраживању савремене српске као и европске драме, о чему говори велики број режија читања савремене драме. У свим својим уметничким радовима Снежана Тришић показује велику амбицију, истраживачки дух, минуциозно проналажење поступака, као и грађење чврсте уметничке архитектуре представе.

Изузетан је и списак уметничких радова Снежане Тришић.

Разред, Матјаж Зупанчич, Народно позориште Републике Српске, Бања Лука (2009);

Самоудица, Александар Радивојевић, Атеље 212 (2009);

Хеда Габлер, Хенрик Ибзен, Народно позориште у Београду (2011);

Пошто па штета?, Тања Шљивар, Атеље 212 (2012);

Чудо у Поскоковој Драги, Анте Томић/ драматизација Маја Пелевић, Народно позориште у Суботици (2012);

Народна драма, Олга Димитријевић, позориште “Бора Станковић” у Врању (2012);

Пиноккио, Карло Колоди/ драматизација Јелена Мијовић, Градско позориште Подгорица (2013);

Бизарно, Желько Хубач, Народно позориште у Београду/ Шабачко позориште (2013);

Мистер Долар, Бранислав Нушић, Народно позориште у Суботици (2014);

Носорог, Ежен Јонеско, Народно позориште Кикинда (2014);

Казимир и Каролина, Еден фон Хорват, Атеље 212 (2014);

Иза Кулиса, Мајкл Фрејн, Народно позориште у Суботици (2015);

Шта се догодило након што је Нора напустила свога мужа или стубови друштва, Елфриде Јелинек, Југословенско драмско позориште (2015);

Тероризам, Владимир и Олег Пресњаков, Београдско драмско позориште (2016);
Ждрело, Јанина Мирчевска, Народно позориште Кикинда (2016);
Деца Радости, Милена Марковић, Атеље 212 (2016);
Ричард Трећи, Вилијем Шекспир, Народно позориште у Београду (2017);
Моби Дик, Херман Мелвил/ драматизација Димитрије Коканов, Мало позориште Душко Радовић (2017);

Режије јавних читања савремене драме:

Одрон, Дора Делбианцо, Народно позориште у Београду, програм *Путеви савремене драме региона*, 2010.
Народна драма, Олга Димитријевић, *Heartefact* фонд и *Loud and queer*, Klub Gun, Београд, 2011.
Пошто паштета? Тања Шљивар, Атеље 212, Београд, 2011.
Вилинска прашина, Димитрије Коканов, УК Пароброд, Београд, 2013.
Химен, Луси Депо, Југословенско драмско позориште, у оквиру заједничког пројекта *trans/script* Француског института у Србији (ФИС) и Југословенског драмског позоришта (ЈДП), 2014.
Ми смо они на које су нас родитељи упозоравали, Тања Шљивар, УК Пароброд Београд, 2014.

Представе су гостовале на многим фестивалима у земљи и иностранству и добиле бројне награде од којих су најзначајније:

Казимир и Каролина - НАГРАДА "АРДАЛИОН" ЗА РЕЖИЈУ и НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ПРЕДСТАВУ, 20. Југословенски позоришни фестивал, Ужице, 2015.
Казимир и Каролина и Носорог - НАГРАДА ЗА РЕЖИЈУ и НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ПРЕДСТАВУ - 23. Фестивал класике „Вршачка позоришна јесен“, Вршац, 2015.
Казимир и Каролина - СТЕРИЈИНА НАГРАДА ЗА РЕЖИЈУ и НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ПРЕДСТАВУ, 60. Фестивал Стеријино позорје, Нови Сад, 2015.
Носорог- НАГРАДА ЗА РЕЖИЈУ и НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ПРЕДСТАВУ, 65. Фестивал професионалних позоришта Војводине, Кикинда, 2015.
Народна драма - НАГРАДА ЗА РЕЖИЈУ, "51. Фестивал професионалних позоришта Србије Јоаким Вујић", у Шапцу, 2015.
Мистер Долар- НАГРАДА ЗА РЕЖИЈУ, Фестивал "Дани Комедије" у Јагодини, 2015.
Бизарно – НАГРАДА ЗА РЕЖИЈУ, "Фестивал првоизведених представа" у Алексинцу, 2015.
Носорог- НАГРАДА ЗА РЕЖИЈУ, "ЈоакимИнтерФест" у Крагујевцу, 2014.
Чудо у Посоковој Драги - НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ПРЕДСТАВУ на фестивалу "Тврђава театар" у Смедереву, 2013.
Пиноккио - НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ПРЕДСТАВУ на 21. "Которском фестивалу позоришта за децу", по оцени Дечијег жирија и Жирија града Котора, 2013.
Хеда Габлер - НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ПРЕДСТАВУ на фестивалу "Театар у једном дејству" у Младеновцу, 2011.
Самоудица - НАГРАДА ЗА РЕЖИЈУ "ЉУБОМИР-МУЦИ ДРАШКИЋ", Атеље 212 и Град Београд, 2009.
Породичне приче - НАГРАДА ЗА РЕЖИЈУ "SETKANI/ENCOUNTER 2008" (Интернационални студентски позорисни фестивал у Брну), Чешка Република, 2008.
НАГРАДА " др Хуго Клајн" најбољем студенту позоришне режије у генерацији, Факултет Драмских Уметности, 2007.

Снежана Тришић – Избор критика

1. ВРЕМЕ, Бр. 1301, Теофил Панчић

Критика за представу *Нора! Шта се догодило након што је Нора напустила свога мужа или стубови друштава*, Елфриде Јелинек, Југословенско драмско позориште;
<http://www.vreme.co.rs/cms/view.php?id=1348945>

... ЕЛФРИДЕ ЈЕЛИНЕК ИЗВАНРЕДНО ЛУЦИДНО "СЕЛИ" ИБЗЕНОВУ НОРУ БЛИЖЕ ДАНАШЊИЦИ, А СНЕЖАНА ТРИШИЋ ПОСТАВЉА ОВАЈ КОМАД КАО РАСКОШНУ, МОЋНУ ПРИЧУ О СТЕГАМА И СЛОБОДИ, КАПИТАЛИЗМУ И ФАШИЗМУ, ЖЕНСКОЈ И ЉУДСКОЈ ЕМАНЦИПАЦИЈИ.

Зашто је, осим подразумеваног (чуј, *подразумеваног!*) талента, Снежана Тришић у последњих неколико сезона најзанимљивија млађа редитељска појава у савременом српском театру? Па, биће и зато што не само да уме да "изабере комад" него што гледалац има озбиљно утемељен утисак да сваки комад који ради, ради са неком јасно и релевантно артикулисаном накатом, не тек да га "проигра" и каћиперно испроба шта би се све можда могло учинити с њим на сцени, него претходно добро промисли оно кључно: зашто бисмо уопште, баш *ми* и баш *овде* и баш *сада*, гледали баш *то*. А при томе – и ово је веома важно и немогуће је то пренагласити! – све у редитељском смислу без тривијалних хиперактуелизација и осталих плакатских "силовања" којима су неке њене колеге одвише склоне, и које на крају позоришном доживљају више одузму него што му додају.

У њеним новијим и зрелијим режијама то се недвосмислено види; рекао бих да је тај стреловит успон далеко изнад просечности и убиствене рутине овдашњег што популо-естрадног што алтер-фенсерског *позориштарења* почео од суботичког *Чуда у Поскоковој Драги*, и постојано се наставио пре свега кроз такође суботичког *Мистер Долара* и кикиндског *Носорога*, те уврхунио кроз *Казимира и Каролину* Едена фон Хорвата у Атељеу 212.

.... Како год, нови је подухват Тришићеве изнова пун погодак, и то поново није последица чуда – она станују само у Поскоковој Драги – него тога да поново није занемарила да режија, ако није суптилна и сувисла интелектуална делатност и у исто време разуздана уметничка игра, напосто није ништа. Осим можда парченцета лаке занимације за светину.

2. ВРЕМЕ, Бр. 1350, Теофил Панчић

Критика за представу *Деца радости*, Милена Марковић, Атеље 212
<http://www.vreme.com/cms/view.php?id=1443600>

.....Не постоји место на којем Снежана Тришић није могла лако да се оклизне и тресне о бетон настојећи да сценски оживи овај за упризорење захтевни и у извесном смислу ризични поетски комад. Три сата касније, излазиш из позоришта сабирајући њене грешке и заправо не проналазиш

ни једну иоле битну. Да су овакво садејство писца и редитеља стандард а не изузетак, живели бисмо у најбољем од светова. Редитељка је у потпуности отпустила кочнице, пустила ауторкиној поетској, језичкој магији и емотивном набоју да се размахну, да продишу, да добију ону величину и залет без којег не би били ништа, без којег би се самоурушили; истовремено, беспрекорно је исконтролисала сваку тачку на којој је представа могла да отплута у нековрсну неразговорност, у самосврховити, готово *приватни* херметизам. Ако мислите да је то нешто што се подразумева, изгледа да не идете баш често у позориште...

Оно где се тај минуциозан редитељкин рад можда најбоље осећа јесте глума; нема ту иоле слабијег места, нема солирања и игра(ка)ња у леру или хватања на шмиру и (д)ефекат, него сви глумци, као у каквом "немачком" комаду, добијају прилику да оно најбоље из себе искажу служећи целини и увећавајући је неслућено.

2. НОВОСТИ, Бојан Муњин

Критика за представу *Нора! Шта се догодило након што је Нора напустила свога мужа или стубови друштва*, Елфриде Јелинек, Југословенско драмско позориште;

<https://www.portalnovosti.com/kapitalisti-kurve-radnici>

...‘Нора!’ у Југословенском драмском позоришту у Београду: Ова представа показује да постоје појединци који друштвеној депресији на супериоран умјетнички начин гледају равно у очи.

.... У тмурним друштвеним и културним приликама у којима Београд живи ове зиме, једна казалишна представа вратила је европски сјај на лице ове већ прилично исцрпљене средине. То је ‘Нора!’ у Југословенском драмском позоришту, према комаду Елфриде Јелинек и у режији Снежане Тришић. За Елфриду Јелинек знамо да представља оштрог уличног борца ангажираног театра, Снежана Тришић млада је и самозатајна редатељица која из представе у представу постаје све боља, а Југословенско драмско позориште, објективно речено, још увијек је најбоље казалиште читавог јужнословенског простора. Све то ипак није била чврста гаранција за успјех у тренутку када култура, не само у Београду, постаје задња рупа на свирали, када су поново у моди куле бабилонске и када је око многих наших контејнера све више изгладњелог народа. С друге пак стране, за оштроумну редатељицу и заинтересовано казалиште какво је ЈДП управа та слика социјалне шизофреније, гдје се на једној страни кесе набилдани тајкуни модерне ере, а на другој цвокоћу губитници некадашње државе благостања, била је окидач да покуцају на врата Елфриде Јелинек, жене која ни у животу ни у литератури не прашта никоме.

4. ДАНАС, Златко Паковић

Критика за представу *Казимир и Каролина*, Еден фон Хорват, Атеље 212;

<http://atelje212.rs/repertoar/kazimir-i-karolina-e-fon-horvat/>

...Ево премијере какву предуго чекамо, ко озебао сунце, у нашим репертоарским позориштима престонице. Ево представе у којој се, напослетку, исказују редитељско, глумачко, сценографско и костимографско знање и вештина о спственом послу, уместо дубоко укоренеог шарлатанства што се издаје за таленат и као такво скупо наплаћује; представе, дакле, чији су сви органи наштимовани и усаглашени да унисоно изведу драмску симфонију Едена фон Хорвата „Казимир и Каролина“, у свим њеним тоналностима и променама расположења, са језом прожетим климаксима и молским антиклимаксима.

